

[Aksel Larsen.]

om. Det er den, at befolkningen i valutakrisens navn skal påtvinges nye byrder. Helst af alt vil regeringen have forlig om skatteløve ikke blot med de radikale, men også, og vel navnlig, med venstre og konservative. Det er derfor, regeringen endnu mere indtrængende og ydmygende end i efteråret har friet til dem og i det ene fortrolige møde efter det andet bøn-faldt dem om dog i det mindste at fremsætte deres krav til regeringens økonomiske politik.

Nu er det naturligvis forståeligt, at de to partier af gode partiegoistiske grunde forholder sig vrangvillige, men regeringens fortørnelse over deres vrangvillighed er lige så forståelig; de to partier erklærer, som regeringen gør det, at befolkningen bruger for meget, og at det er forbrugsnedskæring, der skal til for at redde Danmark ud af valutakrisen. De borgerlige partier har i fællesskab med socialdemokratiet ansvaret for hele den politik, der foruden andre ulykker for det danske folk har ført fra valutakrise til valutakrise.

Hvis man betragter Danmarks officielle statistik — og jeg kan vanskeligt tænke mig, at den højtærede finansminister i hvert fald her fra denne talerstol vil påstå, at Danmarks officielle statistik er løgnagtig — ser man, at den modsiger påstanden om, at det er befolkningens forbrug, der er for stort. Hvis vi sammenligner produktionen og forbruget nu med produktionen og forbruget omkring 1939, viser Danmarks statistik, at siden 1939 er produktionsmængden steget med 40 pct., men befolkningens reelle forbrug kun med 20 pct.; det vil sige, at der bliver mere tilovers til eksport. Hvis man ser på statistikken over Danmarks udenrigshandel, ser man, at i samme periode er Danmarks eksport steget med 75 pct., importen kun med 60 pct. Jeg erindrer ikke i øjeblikket noget om, at man i 1939 sagde, at Danmark var i valutakrise — det tror jeg ikke man gjorde — men nu, da vor eksport er steget adskilligt mere end importen, kommer man og siger, at Danmark er i valutakrise. Nu er det ganske vist mængden, man beskæftiger sig med i den statistik, jeg hentyder til, det er ikke priserne, og det ville måske hjælpe noget på begreberne, hvis regeringen,

hvis nationaløkonomerne, hvis de borgerlige partiers ledere interesserede sig ikke blot for at skaffe den størst mulige eksportmængde, men også for at få fornuftige priser for det, vi eksporterer.

Det er for mig vanskeligt tænkeligt, at regeringen totalt har glemt den højtærede økonomi- og arbejdsministers optræden, da han sidst var i Paris til møde i den såkaldte europæiske økonomiske samarbejdsorganisation. Ved den lejlighed holdt ministeren et par taler, som jeg kender fra „Social-Demokraten“. I disse taler beklagede han sig bittert over, at medens Danmark loyalt gennemførte liberaliseringsbeslutningerne for sin import, således som de var vedtaget, blev de saboteret af de andre lande i Vesteuropa til skade bl. a. for Danmark. Samtidig gjorde han opmærksom på, at stål- og kulpuljen, der er lavet efter den såkaldte Schumanplan, som man i sin tid ikke kunne rose højt nok her i Danmark, i allerhøjeste grad er til skade for Danmark, fordi de stål- og kulproducerende lande, der er medlemmer af puljen, sælger til sig selv og hinanden stål og kul til langt billigere priser end dem, de forlanger af Danmark. Det er netop sagen.

Danmark er gået ind i den såkaldte vesteuropæiske liberaliseringspolitik; man har liberaliseret importen til 75 pct. og forbereder sig på at liberalisere til 90 pct. Men vore handelspartnere vrider sig uden om forpligtelserne til at liberalisere enten der-ved, at de som England siger: ja, men levnedsmiddelimporten til England er statsimport; så den hører ikke ind under liberaliseringen, eller ved, at de som Frankrig eller Vesttyskland pålægger de liberaliserede varer en ekstra told eller træffer visse importregulerende bestemmelser.

Hvis vi kigger på eksporten og ikke nøjes med at kigge på eksportmængden — for hvis mængden kunne gøre det, ville det gå meget bedre med Danmark end med Ebberød Bank — men også interesserer os for priserne, ser vi, at bytteforholdet til vore væsentlige handelspartnere er blevet yderst ugunstigt. Forholdet er det, at vi i 1935 i England kunne købe 101 kg engelske kul for hvert kilogram smør, vi sendte til England, men i 1954 kunne vi kun få 80 kg kul for hvert kilogram smør, vi sendte til